

Kandan Elbiseler Giymek

Erdal ÇAKIR

Şair yolu giyinen adamdır. Göçebeliği yerleşik bir nizam hâline getiren, Şyolu ve yolcuyu esaslı bir mütekalibiyetle kendi yoluna düşüren kişidir. Aşkta zaman tahdidi tanımaz şair, Leyla hepimizin sevgilisidir; Mecnun'un, (Fuzuli'nin söyleyişle) ancak adı vardır ve biz Mecnun'dan daha istidatlıyızdır aşka; her zaman her daim ve en kahraman olarak.

Sezai Karakoç, kandan elbiseler giyinirken, Leylanın zamanlı akislerinden etkilenmez, yani elbisesini çıkarmayı hiç düşünmemiştir. Leylanın getirmedığı bir tek kendisidir. Bazen bir ölümle gelir, ölüm geldi sanırsız oysa gelen Leyla'dır. Ama gelen, ölümlü Leyla'dır; Leyla değil. Anlarınız, ölüm güzelmış; anlarınız Leyla aslında bir ölüm güzellemeymiş. Çöl, kıvrık bir aydır gökte, hadi soyun bakalım der iddialarından, ben Leyla'nın sana baktığını sandığın gözüyüm, elbiseni soyun ki sen de beni görebildiğini sanasın; kurtul zanlarından, ama elbiseni çıkar, kanından akan ter vücuduna yapışmasın; bak bu ikilik oyununda ben hiçbir zaman senden ayrı değilim, sendeyim ama sen değilim. Sen olmam için elbiseni çıkarmalısın, bir varlık koyma ortaya, çünkü sen o elbisenin içine girmemi istiyorsun. Bense libasından soyulmuş bir 'ben'in çöldeki yansıyım; ben değilim. O hâlde çölü de kaldırmalısın ortadan, çünkü kandan elbisen bir çöl libasıdır. Mekân tutma, zamandan çek kendini; gördüğün sen olacaksın o zaman. Ki ben, aşkıdan önce var olandım sende.

Doğru(mu) söylüyordur Leyla? Farklılaşan bir ses midir yoksa farkı ortadan kaldıran bir feryat mı? Zor durumdadır şair. Bu şair, Sezai Karakoç mudur yoksa herkes mi? "Sendin bana gelen sendin" derken şair, gelen 'o' dur evet. Ancak aynalarla çıkıp gelmiştir; Leyla'dır gelen aslında ama aynanın içindedir. Bilir ki şair, elbisesini çıkardığı an ayna kırılacaktır. Leyla bir suret olarak geri dönecektir çöle. Elbette bir matem değildir kandan elbise giymek; çok bilinçlidir şair, dökülmesin diye elbise yapıp üstüne giymiştir kanını. Leyla'nın bundan haberdar olmasını çok mu önemser. Yine bilir ki, Leyla'nın bunu bilmesi, Leyla'nın Leylalık mertebesinden düşmesi demektir. Bak, ben kandan elbiseler giydim, gel beni gör değildir şairin derdi, Leylalık'a ihanet etme ki ben mecnun kalayım derdindedir o.

Doğumunun 80. Yılında Sezai Karakoç'un Şiiri

Leyla bir 'sen' değildir; Leyla'dır o. Ona sen dendiğinde bilir ki şair kendisi de mecnun olmaktan çıkmıştır. Farklılaşmış ve başkılığa düşmüştür. Bu tahammül edilemezdir. Leyla'nın bütün görünen farklılıkların arkasında duran bir fark olmadığını çok iyi kavramıştır. Çünkü o sadece Leyla'dır ve farklarla gelmesi onun merhametindedir. Çünkü ölüm, onun Leyla olarak geldiği an, mecnun olmaktan çıkmış, kuru bir gerçeğe dönüşmüştür.

Doğumunun 80. Yılında Sezai Karakoç'un Şiiri

